Rozvod - Hana Hegerová

Mráz držím v dlaních, svět zůstal stát.
V hodinách ranních nemohu spát.
Jediné slůvko rozdělilo nás.

Říkala jsem ti "mluvko"
a pojednou je tu z ticha hráz.

To ty jsi se rozhod jako muž
a pravý chlap a řekl jsi:
"Rozvod, nechci jít dál podle starých map."

Už ani nevím, kdy to bylo.
Přišlo to jako malá smrt.
Nejspíš byla zima, venku lilo
a jestli v nás z naší lásky zbylo aspoň čtvrt,
tak teď nezbylo už vůbec nic
jak po světle letních létavic.
Jen to jediné slůvko.
Rozvod.

Co bude dál? Spát budeš sám.
Čas dal, čas vzal. Prázdný je krám.
On vyprodal náš první bál,
rok kdesi stál a čekával.
Tvé dotyky lehké jak sníh,
smích putyky, co zná náš první hřích.
Náš pokojík v tom poschodí,
kam pikolík už nechodí.
Co bude dál, co bude dál, co bude dál?
Rozvod.

Soud soudí zločiny.
Proč máme k němu jít?
Tam vzdát se rodiny a zachovat klid?
Kdo zná nás víc než já a ty,
tvůj rub i líc, mé trampoty?
Čí bude stůl, čí bude skříň?
Chtěl jsi vždy půl, já, já jsem chtěla míň.
A teď nechci nic.
Chci vědět jen, jak dětem říct ten divný sen.
Co bude dál, co bude dál, co bude dál?

Mlčky jsi stál i ty ses bál říct: "Rozvod."